

Bericht aan de reizigers

We zijn allemaal reizigers. We trekken doorheen dit bestaan op aarde wetende dat we er slechts *en passant* zijn. Te meer nog daar we het stuur dat de reis van ons leven leidt niet zelf in handen hebben, we er de snelheid, noch de duur, noch de bestemming van bepalen. We leven deze ervaring, de enige die tot onze beschikking staat en we stellen er ons in het beste geval mee tevreden om door het raam naar buiten te staren. Als reizigers. Wetende dat niets eeuwig duurt, dat we vroeg of laat aan het eindpunt van de lijn komen en dat er moet uitgestapt worden.

We hebben geleerd dat geluk een tijdelijke toestand is. Vroeg of laat verslechteren de menselijke relaties, roept de ochtendwekker ons naar de dagelijkse verplichting, slaan de desillusies hun pijnlijke wonden. En het geluk verdwijnt.

We hebben geleerd dat liefde een voorbijgaand plezier is. Vroeg of laat slaat het hart niet meer op hol, brokkelt de intimiteit van de blikken af, vervliegt het verlangen. En de liefde stopt.

We hebben geleerd dat vertrouwen een herzienbare keuze is. Vroeg of laat worden de beloftes niet meer gehouden, worden de programma's niet langer gerespecteerd, komen de leugens tevoorschijn. En het vertrouwen ebt weg.

We hebben geleerd dat vrede een onzekere waarde is. Vroeg of laat wordt er een betoger op straat neergeschoten, wordt een pendelaar onder een trein vermorzeld, wordt een burger in zijn huis platgebombardeerd. En de vrede is voorbij.

We hebben geleerd dat werk een tijdelijke betrekking is. Vroeg of laat innoveert de technologie, raakt de sector verzadigd, raakt de markt in crisis. En werk is niet meer.

We hebben geleerd dat ons hele leven voorbijgaand en onzeker is. Wij kunnen de beelden die aan het raam voorbijflitsen niet zelf kiezen, we kunnen niet beslissen wie er naast ons komt zitten. Begrijpen wat er te begrijpen valt; het heeft geen zin om te protesteren en daarenboven is het verboden om te praten tegen een autist. Ziedaar waarom het lijkt dat niets wat er gebeurt ons raakt. De reizigers van het openbaar vervoer kijken zwijgend en onbeweeglijk toe bij een agressie; de reizigers van het leven kijken zwijgend en onbeweeglijk toe bij eender welk misbruik. Zo gaat het niet langer; aan ons om hier en nu onze verlangens te verwezenlijken, haastig voor het te laat is, de vergankelijkheid van het leven heeft ons blind, gevoelloos en berustend gemaakt.

Op dezelfde manier zijn we niet verbaasd om te leren dat vrijheid een tijdelijke omstandigheid is. Ook de vrijheid, ja. Wat in een bepaalde tijd de voornaamste reden was om te leven, te vechten en te sterven, lijkt vandaag

wel het privilege te zijn geworden van enkelingen en overbodig voor de rest.

Vroeg of laat, kan het iedereen overkomen te praten, lief te hebben, te protesteren, te leven zonder toestemming te vragen aan wie dan ook. Op z'n minst voor degenen die het beu zijn om nog langer toeschouwer, *passant* te zijn, voor degenen die ten alle prijze uit de sociale machine wil stappen die een richting uitgaat die hen niet aangaat. Voor degenen dus die koppig blijven denken dat de vrijheid nog altijd de voornaamste reden is om te leven en te vechten.

Alle anderen wensen we een goede reis. En vergeet niet om jullie biljet te ontwaarden.

[tr. di *Avviso ai passeggeri*]

Bericht aan de reizigers